

І посміхнуться ненароджені

Антоніна Гармаш-Литвин

Колись на сакральних берегах Дніпра — енергетичного хребта України — лежало козацьке село Вереміївка* — одне з осердь українства і українського духу. Дніпровські береги — місце формування української цивілізації. Саме звідси ми починалися, саме тут зароджувався егрегор українського народу. Тут — наша праколіска. Тут — поклади нашої сили і духу. Тут впродовж віків запліднювалася наша слава.

Переконали, що затоплення прадавніх берегів Дніпра низкою водосховищ-морів мало зовсім інші мотивації, ніж виголошувалися. Нібито керувалися бажанням напоїти Україну Дніпровою водою, насправді хотіли втопити...

Після воєн на винищення, насильних переселень у сибіри та апокаліптичних голодоморів Україна продовжувала жити. Тому втоплення центру української цивілізації, нашої праколіски виглядало як останній акт української трагедії...

А ми ще дивуємося низькій енергетиці українців останніх поколінь, які загубили здатність до конкуренції.

А де ж їй взятися, коли ми відірвані від прадавнього джерела енергії нашої нації?!

Так і бачу за спиною інженерів зловісного проекту хитрий писок підступного історичного ворога. Ворога внутрішнього, який з давніх-давен плекає мрію зайняти наші землі і побудувати на них Новий Єрусалим...

Нині на дні Київського моря, Канівського, Каховського та Кременчуцького водосховищ — тисячі прадавніх городищ та козацьких сіл, які, за планами претендентів на наші землі вже не вилонять захисників українського буття.

А скіфські кургани? А козацькі могили?

Де вони? Як все ж поговорити з ними, як послухати їхню тиху сповідь і пісню про переможні походи.

Побувавши на Великодні свята 2000 р. у новій Вереміївці, звернув увагу, що всіх, хто народився у старій Вереміївці, втоплених у рік мого народження, тягне туди, як магнітом. Вереміячка Ганна Григорівна Бреус, махнувши рукою в бік Кременчуцького моря, так і сказала: "Всіх туди тягне".

Цей інстинктивний зв'язок зі святощами дає надію і вселяє оптимізм.

Всі, з ким я говорив, висловлювали переконання, що рано чи пізно гниле море відступить.

Підступні маги окультизму наших історичних ворогів обов'язково рватимуть на собі волосся, а люди повернуться на сакральні схили Дніпра-Борисфена. І стануть козаками.

І знову постануть козацькі села, напоєні енергетикою бурхливого Дніпра.

І заговорять могили отаманів та гетьманів, і посміхнуться ненароджені.

Пасіонарні ж покоління живих знову засіватимуть зорями небо.

І ми усвідомимо нарешті Чумацький шлях, як шлях українців у небо — нашу Прабатьківщину.

Роман КОВАЛЬ

2000 р.

* Село Вереміївка сусіднє із селом Старе.